

de have haft stor Fordel af det uhyre Nøderlag, der har ramt saa mange gennem denne Krise. Det kan der slet ikke tvistes om. Jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk, navnlig af den Grund, at jeg ikke raader over de formelle Betingelser for tilfulde at kunne vurdere disse Forhold, derfor vil jeg gerne for en Gangs Skyld være forsigtig, hvilket for øvrigt ikke er min Vane. (Munterhed). Ja, det er jo nødvendigt her, hvor personlige Forhold komme til at spille ret stærkt ind. Det er min Hovedgrund til denne Forsigtighed, ellers er jeg ikke synderlig bange for Konsekvenserne. Man betragter det som en Kendsgerning, at der er gaaet 40 Mill. Kr. Indskud fra de tre garanterede københavnske Banker over til Hovedbankerne plus deres Kunder, alle dem, som ere noget værd, og at de nødlidende Banker ikke længere kunne gøre Bankforretninger, selv om de have Lov dertil, fordi de ingen Kunder kunne faa. Dette mener jeg i og for sig er naturligt, det er der ikke noget at sige til; det er den Gevinst, der med Rette inkasseres af dem, fordi de have staaet sammen med Staten som Landets Frelserne ved denne Lejlighed. Men hvad der ikke er fuldt saa naturligt, er Transaktionerne med de forskellige Panter, hvis Forholdet er overensstemmende med den Opfattelse, der raader hos Publikum. Denne Opfattelse kan være urigtig, jeg vil i alt Fald haabe, den er det, men jeg finder det rigtigt at gøre opmærksom derpaa, og Hovedbankerne have jo godt af at vide, hvorledes Publikum betragter dette Forhold. Den Opfattelse gør sig gældende, at gennem disse Transaktioner, som have været uhyre udviklede, hvad ogsaa den højtærede Finansminister, der jo har haft Lejlighed til at kigge i Kortene, indrømmer, er en Del af de gode Panter blevet transporteret til Hovedbankerne og en Del af de mindre gode er derimod ved disse mange Transaktioner havnet hos de nødlidende, de likviderende Banker. Det er meget tænkeligt, at det er sket, hvis det overhovedet har kunnet lade sig gøre, det plejer jo at være saadan i pekuniære Forhold, at enhver er sig selv nærmest. Om dette har været fuldt forsvarligt, skal jeg lade staa hen, jeg kan ikke bedømme det, men det er Opfattelsen ude blandt Folk. Jeg antager ikke, det er muligt, selv om der forelaa den mest detaljerede Beretning om alle disse Forhold, at læse der ud af, om dette er rigtigt eller ej, thi de allerfleste Mennesker kunne ikke, eller jeg vil hellere sige omvendt, der vil kun

være et ganske lille begrænset Antal Mennesker, som kunde læse den, som den skulde læses. Det skal derfor heller ikke være nogen Anklage, men en Avis, for at de store Banker, som nu have Magten og maaske i og for sig have brugt den noget stærkere, end hele Samfundet har kunnet være tjent med, kunne være klare over, at der er en Uvillie til Stede i Publikum paa dette Omraade, som heller ikke de i alle Retninger kunne være tjente med. Det kunde mulig føre til, at man i de fremtidige Forhandlinger og Transaktioner vil være saa varsom og hensynsfuld overfor de nødlidende Banker som vel muligt, og Hensynsfuldheden tror jeg ikke man kan sige altid har været lige stærkt udviklet.

Jeg skal nævne et Eksempel — det er rigtigst at nævne Eksempler under disse Forhold, jeg kan gerne nævne et Par. Det ene angaar Bankkomiteen og drejer sig om Afviklingen af D. B. Adlers Forhold til Grundejerbanken. Jeg skal ikke komme ind paa det, det er for vanskeligt, for specielt at bedømme, men den almindelige Opfattelse var, at det var en for Grundejerbanken yderst uheldig Transaktion. Jeg skal ogsaa nævne Afhændelsen af Detailhandlerbankens Bankbygning i Nygade. Med Hensyn hertil er det den almindelige Opfattelse hos alle dem, som repræsenterer Aktionærerne, at det er under Tvang, man har formaaet dem til at sælge et af deres største og smukkeste Aktiver paa et Tidspunkt, da Ejendomspriserne staa lavere end normalt. Men jeg gentager: Det er ikke muligt for en Ikke-Fagmand at bedømme det, og selv en Fagmand skulde i alt Fald have Adgang til alle Akter for at danne sig en fuldt begrundet Mening derom.

Naar jeg nu har sagt dette, som jeg har følt mig forpligtet til at sige efter alt, hvad der er kommet frem for mig, vil jeg udtale, at naar jeg i Fjor udtalte mig noget tvivlende om, hvorvidt Statens Repræsentanter i Bankkomiteen havde taget det Hensyn, der her ligger saa nær, nemlig at varetage de nødlidende Bankers Interesser, saa maa jeg i alt Fald erkende efter alt, hvad der nu foreligger — og nu har der jo været længere Tid til at overskue Rækkevidden af, hvad der foreligger —, at den almindelige Opfattelse blandt Tillidsmændene udenfor Aktionærerne er den, at i alt Fald Statsgældsdirektør Andersen har været en udmærket Støtte og Hjælp under alle de Forhold, hvor de maa have været nødte til at søge hans Støtte. Det mener